

„SZÁMOMRA EGY SZEREPEK NINCS VÉGE A PREMIERREL, UTÁNA IS FINOMÍTOK A KARAKTEREN”

INTERJÚ HÜVÖSVÖLGYI ILDIKÓ SZÍNLMŰVÉSSZEL

Mindössze 23 éves volt, amikor a Madách Színházhoz került, később olyan musicalekben kapott főszerepet, mint a Macskák, a Doctor Herz, a Mária Evangéliuma, az Apácák és a Nyári éj mosolya. Több tucat filmben és tévéjátékban is szerepelt. Hűvösvölgyi Ildikó az utóbbi években a Turay Ida Színház társulatának tagja, amit elmondása szerint nagyon szeret. A Kossuth-díjas művésszel nem csak színházról beszélgettünk, azt is megtudhattuk, hogy mennyire kritikus szintén színész lányával.

Sokáig játszott egy színházban, sokáig játszott egy-egy szerepet. Hogyan lehet ezt nem megenni, hogyan tudott megújulni?

A legnehezebbek a musicalek voltak, mint például a Macskák, amit nyolcszáz alkalommal táncoltam 12 év alatt. Sok változás nem volt, mert a koreográfia, a ruha, a zene adott volt. Viszont szerettem és közönség is szeretett engem. A Mária evangéliuma esetében sokat fejlődött velem együtt a szerep: a 10 év alatt, míg énekeltem megszületett a második gyermekem, elengedtem a nagyobbát óvodába, iskolába, ezek mind hatással voltak a játékomra is. Nálam egy szerepnek nincs vége a premierrel, utána is dolgozok, finomítok a karakteren.

Szenzációként hatott a nyolcvanas évek közepén, hogy jól énekel, mert akkoriban a prózai és az énekes színész fogalma élesen kettévált. Ön ezt a két csoportot felülírta?

Én alapvetően muzsikusként tartom magam a mai napig, mert a zene a lényem. Ehhez kellett megtanulnom a prózai mesteriséget, meg kellett tanulnom színésznőnek lenni. Akkoriban nem volt még hagyománya annak, hogy egy színész énekel is. Ha volt egy zenei blokk, akkor azt énekesek énekeltek és a színészek rátárogattak. Talán én voltam az első a Csínom Palkóval, aki saját hangján énekelt. Attól kezdve a zenés műfaj bekúszott szinte minden színházba.

Kisebbségi lányával együtt léptek színpadra a Mellettem az utódok című előadásban a Turay Ida Színházban. Kritikus a lányával?

Zsófi nagyon határozottan tudja mit akar, nem hagyja senkinek, hogy beleszóljon az életébe, én is ilyen voltam. A Madách Musical Táncművészeti Iskolában a tanítványom lett, szigorú voltam vele, talán túlságosan is. Most is nehéz neki megmondanom egy-egy fellépés után ha valami nem volt jó, mert úgy érzi csak a hibákat veszem észre, holott csodálatos színésznő, és csak arra hívom fel a figyelmét, amitől még jobb lehet. Ugyanakkor nagy öröm mindkettőnknek, hogy az új évadtól ő is játszik a Turay Ida Színházban. Kálmán Imre Zsuzsi kisasszony című operettjének főszerepét fogja alakítani.

Milyen a kapcsolata a társulat többi tagjával?

Mi együtt nőttünk bele ebbe a társulatba és együtt jöttünk a Kálvária térre. A legjobban a hosszú, közös buszos utakat szeretem, mikor vidékre megyünk fellépni, mert olyankor ismerjük meg igazán egymást. Örülök, hogy ilyen tehetséges gárdával dolgozhatok együtt. A Turay olyan profilú színház, amire mindig vágytam: itt játszhatok operettet, musicalt, prózát, bármilyen karaktert.

Édesanyja tanítónő volt és színdarabokat is rendezett, édesapja pedig hegedűs. Ezzel a családi háttérrel egyenes út vezetett a Bartók Béla Konzervatóriumba, majd a Színművészetre?

Édesanyám valóban rendezett előadásokat, de néptáncsoprotokat is vezetett, emellett pedig gyönyörűen énekelt. Az édesapám revizor volt, viszont szépen játszott hegedűn. A nővérem szintén hegedűn tanult, én pedig zongorán. Tehát elmondhatom, hogy a zene szeretete az egész családukra jellemző volt. 14 évesen fel is vettek a konzervatóriumba, ahol olyan kiváló művészekkel végeztem együtt, mint Kocsis Zoltán, Ránki Dezső, Schiff András. De hamar rájöttem, hogy nekem nem sok babér terem, mint zongorista. Jó zongoratanárnő lehettem volna, de akkor már a színészi pályára készültem.

Eleinte kisebb szerepeket kapott a Madách Színházban, a tv- és rádiójátékokban viszont főszerepeket. Miért vonzotta mégis a színház?

A Madáchban eleinte az alkatomból adódóan kislányos szerepeket kaptam, ezzel egy időben pedig felfedezett a televízió, aztán '83-ban megkaptam Mindlevery szerepét a Macskákban. Úgy gondolom, hogy minden színészpálántát elsősorban a színpad vonz. A színházban minden este megújulhatunk, találkozhatunk a közönséggel, egyből megkapjuk a visszajelzéseket, míg egy film elkészültére hosszú hónapokat kell várni. Nem beszélve arról, hogy a színészmesterséget a színpadon lehet igazán megtanulni.